

ΕΤΟΣ ΙΑ' ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ 1878 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ ΑΡΙΘ. 139.

Συνδρ: ετησία 'Αθηνών Δρ 1.—
 > > 'Εκαρχιδών » 1.20
 > > 'Εξωτερικού » 2.—

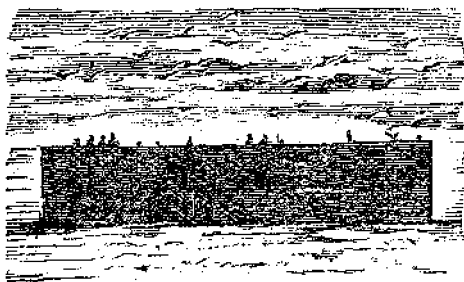
ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ
 'Εν ἀδφ' 'Ερμού ἀριθ. 79.

Μόνον εις τοὺς τακτικοὺς ἀπέχεται ἀνταποκριτὰς εἰσάγει ἡ 'Εφημερίς τῶν 'Παιδῶν' ἕνευ προληψιακῆς.

ΟΙ ΠΥΡΓΟΙ ΤΗΣ ΣΙΩΠΗΣ

Οὕτως ὀνομάζονται πέντε στήλαι κείμεναι ἐξωθεν τῆς πόλεως Βομβάης, ἐν 'Ινδοστάν, καὶ χρησιμεύουσιν ὡς νεκροταφεῖα παραδόξου τινὸς φυλῆς, καλουμένης *Παρσεί* εἴτε *Πυρολάτραι*.

Ἡ φυλὴ αὕτη κατάγεται ἐκ Περσίας, καὶ εἶναι θρησκευτικῆ αἵρεσις, αὐστηθεῖσα ὑπὸ τινος προφή-

Πύργος τῆς σιωπῆς.

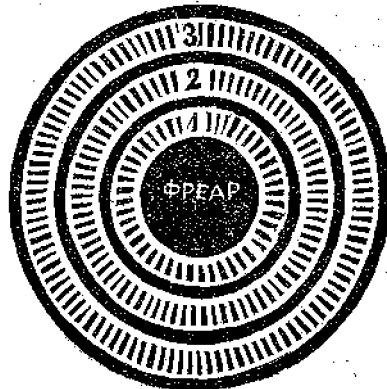
του ἀκμάσαντος πρὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ Μωυσέως τῆς Γραφῆς ἐν Περσίᾳ.

Οἱ πύργοι οὗτοι εἶναι κυκλοτερεῖς, 12—15 ποδῶν ὕψηλοι καὶ 40 ποδ. πλατεῖς ἕκαστος, ἐκ γρανίτου καθαρῶ, καὶ ἐν τῷ κέντρῳ ἑκάστου ὑπάρχει φρέαρ βαθύ.

Τὸ μεταξὺ τοῦ στομίου τοῦ φρέατος καὶ τῆς ἐξωτερικῆς περιφερείας ἑκάστου πύργου διάστημα εἶναι χωρισμένον, ὅπως φαίνεται εἰς τὸ σχῆμα ἀριθ. 2, εἰς τρία μέρη εἴτε κύκλους· ἕκαστος δὲ τῶν κύκλων τούτων φέρει λάρνακας, εἴτε μνήματα ἀνοικτὰ, ἐπὶ τῶν ὁποίων τίθενται τὰ λείψανα τῶν τεθνεώτων. Καὶ εἰς μὲν τὸν ἐσῶτερον κύκλον 4) τοποθετοῦνται τὰ πτώματα τῶν παιδιῶν, ἀρρένων τε καὶ θηλέων, εἰς τὸν δεύτερον, 2) τὰ τῶν

γυναικῶν, καὶ εἰς τὸν τρίτον, 3) τὸν καὶ ἐξώτερον, τὰ τῶν ἀνδρῶν.

Ἡ ταρῆ τῶν ἀνθρώπων τῆς περιέργου ταύτης φυλῆς, ἥτις ἀποτελεῖται ἐκ πλουσίων καὶ εὐκαταστάτων ἀνθρώπων, διεσπαρμένων καθ' ὅλην τὴν 'Ινδοστάν, γίνεται ὡς ἐφεξῆς:

ἀριθ. 2.

Θεωρία τῆς κορυφῆς τοῦ πύργου ἐκ τῶν ἔκθετον.

Εὐθὺς, ἀφοῦ ἀποθάνει ὁ ἄνθρωπος, ὁ νεκρὸς του περιτελιττεται εἰς λευκὸν ὕφασμα καὶ μεταφέρεται ὑπὸ τῶν συγγενῶν εἰς ἓνα τῶν πύργων τούτων, ὅπου τοποθετεῖται εἰς ἓνα τῶν μνησθέντων κύκλων κατὰ τὴν ἡλικίαν καὶ τὸ γένος του καὶ ἀφίεται ἐκεῖ ἐκτεθειμένον.

Μόλις οἱ νεκροθάπται οὗτοι ἀπέλθωσι καὶ κοπάδια γυπῶν κατέρχονται καὶ εὐαγοῦνται ἐπ' αὐτοῦ. Οἱ συγγενεῖς μετὰ τινος ἡμέρας ἐπιστρέφοντες λαμβάνουσι τὰ ὄστα, γυμνά κρεάτων, καὶ τὰ βίπτουσιν εἰς τὸ ἐπὶ τὸ κέντρον φρέαρ καὶ οὕτω τελειοῦσι τὰ τῆς ταρῆς!

Ο ΣΩΤΗΡ

Ἦτο νύξ, ὅτε μήτηρ τις μετὰ τῶν τριῶν τέκνων της ἐπέστρεφεν εἰς τὴν οἰκίαν της διὰ μέσου σκοτεινῶν καὶ μονήρων διόδων ἐπὶ τῶν Ἄλπεων. Ἦ νύξ ἦτο ψυχρά, ἡ δὲ μήτηρ εἶχε πάντοτε πλησίον της τὰ δύο μεγαλειότερα παιδιά, τὸ δὲ μικρότερον ἐκράτει εἰς τὰς ἀγκάλας διὰ νὰ προφυλάτῃ ἀπὸ τοῦ ψύχους.

Οὗτοι ἐσύροντο ταχέως ἐπὶ ἐλκύθρου ὑπὸ τοῦ πιστοῦ των ἵππου, συλλογιζόμενοι περὶ τῆς χαρᾶς, ἧτις μετ' ὀλίγον περιέμενεν αὐτοὺς φθάνοντας εἰς τὴν ὄρινην οἰκίαν τῶν ἀλλὰ δὲν ἐγνώριζον τὴν κίνδυνον, ὅστις περιέμενεν αὐτούς.

Μετ' ὀλίγον ἠκούσθησαν μακρῶθεν ἀδύνατοι ὀλλουνοὶ λύκων. Αἱ φωναὶ καθίσταντο κατὰ μικρὸν δυνατώτεραι καὶ ὁ ἀριθμὸς πύζανεν ἐπὶ μάλλον κατὰ πᾶσαν στιγμήν.

Ἀμέσως ἐπῆλθεν εἰς τὴν μητέρα ἡ ἰδέα ὅτι αὐτὴ καὶ τὰ μικρὰ της ἐμελλον νὰ γείνωσι βορὰ ἀγέλης πειναλέων λύκων. Ὁ καλὸς ἵππος ἐγνώριζε τὸν κίνδυνον, ὅστις περιέμενεν αὐτόν τε καὶ τὸ πολύτιμον φορτίον του, ὅθεν διπλασιάσας τὴν ταχύτητά του ἐπνευσε πρὸς σωτηρίαν πάντων.

Ἄλλ' εἰς μάτην, διότι ἡ ταχύτης του δὲν ἦτο ἀρκετὴ νὰ σώσῃ τὴν κυρίαν του μετὰ τῶν τέκνων της ἀπὸ τὰς ὀδόντας εἰκοσι πειναλέων λύκων, τῶν δὲ ποίων οἱ σπινθηροβολοῦντες ὀφθαλμοὶ καὶ αἱ ἐξωτῶν στομάτων αὐτῶν κρεμαμέναι γλώσσαι καθίστον ὄραμα τρομερώτατον.

Οὐδ' ἐν καταφύγιον ὑπῆρχε πλέον, ἡ δὲ καταστροφή ἦτο βεβαία. Ἐν μόνον μέσον σωτηρίας ὑπῆρχε, ἦν μόνον, τοῦτο δὲ ἦτο νὰ ρίψῃ ἡ μήτηρ ἐν ἀπὸ αὐτὰ εἰς τοὺς λύκους, καὶ ἐνῶ οὗτοι ἔτρωγον τὸ παιδίον, αὐτὴ καὶ τὰ λοιπὰ δύο νὰ δυνηθῶσι νὰ φθάσωσιν ἀσφαλῶς εἰς τὴν οἰκίαν των. Ἀλλὰ φρικτὴ ἰδέα! Ἐθεώρει τὰ ἀγγελικὰ πρόσωπά των καὶ ἠσπάζετο αὐτὰ μετὰ τῆς μητρικῆς ἐκείνης ἀγάπης καὶ φιλοστοργίας, τὰ ὅποια μόνον μήτηρ δύναται νὰ αἰσθάνηται, καὶ μετὰ φρίκῃς ἐσυλλογιζέτο διὰ μίαν τοιαύτην σκληρὰν καὶ ἀπάνθρωπον πράξιν.

Ὅλιγα εἴτι λεπτὰ καὶ ἐμελλον νὰ ἀπολεσθῶσιν. Οἱ ὀλοῦζοντες λύκοι ἀπέιχον μόνον ὀλίγα θήματα, διότι αὐτὴ ἠσθάνετο ἐν τῷ προσώπῳ αὐτῆς τὴν θερμὴν ἀναπνοὴν αὐτῶν.

Ἐτε μικρὸν καὶ αὐτὴ καὶ τὰ προσφιλεῖα αὐτῆς ἐμελλον νὰ καταβροχθισθοῦν ὑπὸ τῶν αἰμοβόρων τούτων ζώων. Ἡ ἀγάπη ὅμως πρὸς τὰ παιδιά τέλος ὑπερίσχυσε, ρίπτει ἑαυτὴν ὡς θυσίαν ὑπὲρ τῶν τέκνων της, καὶ ἐν τῷ ἅμα καταβροχθίζεται ὑπὸ τῶν πειναλέων λύκων!

Παῖδια δὲν ἦτο τοιαύτη φιλόστοργος μήτηρ ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός;

Τώρα σὰς ἐρωτῶ τί πράττετε εἰς διὰ νὰ ἀποδείξητε τὴν ἀγάπην σας εἰς τοιοῦτον Σωτήρα; Ὅστις ἔγεινε θυσία διὰ τὴν σωτηρίαν πάντων ἡμῶν; Ἡ καθημερινὴ διαγωγή καὶ τὰ ἔργα σας εἶναι σύμφωνα πρὸς τὰς ἐντολάς αὐτοῦ; Εἶναι ἡ καρδιά σας πλήρης ἀγάπης καὶ εὐγνωμοσύνης πρὸς αὐτόν; Ἐὰν ἡμεθα μαθηταὶ του πρέπει νὰ δείξωμεν τοῦτο καὶ διὰ τῶν ἔργων μας καὶ οὐχὶ μόνον διὰ τῶν χειλέων καὶ τῆς γλώσσης.

Πολυζένη Γ.

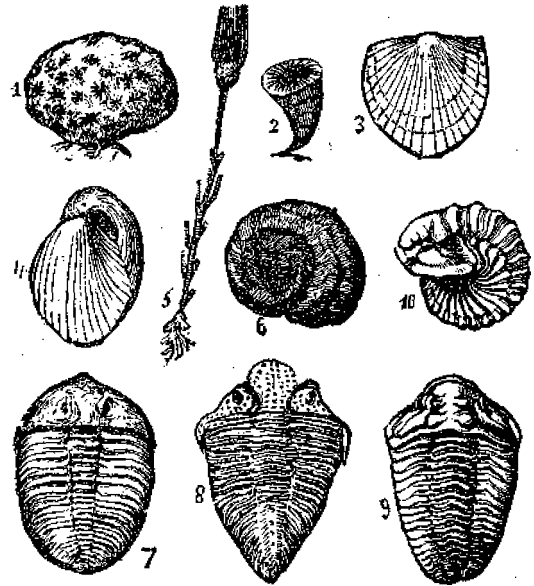
ΓΕΩΛΟΓΙΚΑ

(Συνέχεια- Ἰδε προηγούμενον ἐριθμὸν)

ΑΠΟΛΙΘΩΜΑΤΑ ΤΩΝ ΣΙΛΟΥΡΙΑΝΩΝ ΠΕΤΡΩΜΑΤΩΝ

Εἰς τὸ παρελθὸν φύλλον εἶπομεν, ὅτι οἱ πρῶτοι κάτοικοι τοῦ πλανήτου μας ἦσαν ζῶα ὕδατογενῆ, ἐκ τῆς οἰκογενείας τῶν πολυπόδων, τὰ δὲ λείψανα αὐτῶν ἀπαντῶνται καθ' ὅλην τὴν Σιλουριανὸν στρώμα.

Μὲ τὰ ἀπολιθώματα τούτων εὐρίσκωμεν ἐν με-

Ἀπολιθώματα Τριλιβιτῶν κτλ.

γάλη ἀφθονίᾳ καὶ λείψανα μαλακίων. Μεταξὺ δὲ τῶν ἀστεροειδῶν ἢ οἰκογένεια τῶν κρινοειδῶν ἀπαντᾶται ἤδη κατὰ πρῶτον.

Καθ' ὅσον δ' ἀναβαίνομεν πρὸς τὰ ἄνω τοῦ Σιλουριανοῦ στρώματος τὰ μαλάκια ἀπαντῶνται πολυπληθέστερα καὶ διακεκριμένα κατὰ τὴν μορφήν· οὕτω λ. χ. εὐρίσκονται τὰ λείψανα τῶν κεφαλοπό-

δων, ἄτινα ἀφοιάζουσι τὸν νῦν ὑπάρχοντα ναυτί-
λον καὶ ἄλλα τοῦ εἶδους τούτου.

Τὰ κεφαλόποδα ταῦτα, τινὰ τῶν ὁποίων εἶχον
γινάντειον μέγεθος, ἦσαν λίαν σαρκοβόρα καὶ διὰ
τῶν κλαμῶν αὐτῶν συνελάμβανον καὶ κατεβρόχη-
ζον πᾶν τὸ προτυχόν. Τὰ κεφαλόποδα ὡς τῆς
ἐποχῆς ταύτης ἦσαν ἀτελεστεροῦ ὀργανισμοῦ ἐκεί-
νων ἐκ τῆς αὐτῆς οἰκογενείας, τὰ ὁποῖα ἀνερά-
νησαν κατόπιν.

Ἐκ τῶν ὀστρακοδέρμων τῆς ἐποχῆς ταύτης ὁ
ἀξιολογώτερος καὶ πολυπληθέστατος τύπος εἶναι
θ τῶν τριλοβιτῶν, πρὸς τὰ ὁποῖα οὐδὲν τῶν ζώ-
των ὀστρακοδέρμων φέρει τὴν ἐλαχίστην ἀναλο-
γίαν.

Οἱ Τριλοβίται ἦσαν ἀληθῆ ὀστρακοδέρμα, κα-
λυπτόμενα ὑπὸ κελύφους, τὸ ὁποῖον εἴληγε πρὸς
τὰ ὀπισθεν εἰς ἐλαστικὴν ἀκρᾶν εἶχον δὲ κεφαλὴν
συνσυναμένην ἐκ μεγαλειτέρων πλακῶν καὶ φέρου-
σαν ὀφθαλμοὺς λίαν πολυσυνθέτους.

Κατὰ τοὺς ἀνατόμους τῶν ὀρυκτῶν ὁ ὀφθαλμὸς
τῶν ὀστρακοδέρμων τούτων συνίστατο ἐκ 40 σφαι-
ροειδῶν φακῶν εὐρισκομένων εἰς ἰδιαιτέρον χώρι-
μα ἕκαστος! τόσον δ' ἐξείχε τῆς κόγχης, ὥστε
τὸ ζῶον ἐκ τοῦ βυθοῦ τῆς θαλάσσης, ὅπου κατώ-
κει, ἠδύατο νὰ βλέπῃ πᾶν πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον ἦτο
τριγύρω του. Εὐρέθη προσέτι, ὅτι εἰς ὄλους τοὺς
τριλοβίτας τῶν μεταγενεστέρων πετρωμάτων, οἱ
ὀφθαλμοὶ εἶναι οἱ αὐτοί.

Ἡ κατασκευὴ τῶν ὀφθαλμῶν τῶν παναρχαίων
τούτων ζωῶν ἀποδεικνύει, ὅτι πολλὰ ἑκατομ-
μύρια ἔτων πρὸ τῆς δημιουργίης τοῦ ἀνθρώπου, ὁ
ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἀνέπνεον, καὶ τὸ φῶς, τὸ ὁποῖον ε-
βλεπον, ἦταν τὰ αὐτὰ μὲ τὰ καθ' ἡμᾶς, καὶ ὅτι ἡ
θάλασσα πρέπει νὰ ἦτο τότε καθρὰ ὡς καὶ σή-
μερον διότι ἂν τὸ ὕδωρ ἦτο τεθολωμένον, ζωῶν
ζῶν εἰς τὸν βυθὸν τῆς θαλάσσης δὲν θὰ εἶχε χρεῖαν
τοιούτου λεπτοῦ καὶ κολυπλοῦ ὀργάνου τῆς ὀ-
ράσεως.

ἀκολουθεῖ

ΤΟ ΛΟΝΔΙΝΟΝ.

Τὸ Λονδίνον, ἡ μητρόπολις τοῦ Βρετανικοῦ Κρά-
τους, εἶναι ἡ μεγίστη πόλις ἐν τῷ κόσμῳ. Ἐὰν λά-
βωμεν ὡς κέντρον τὸ κεντρικώτατον σημεῖον αὐ-
τοῦ, τὸ *Charing-cross* καὶ φέρωμεν ἀπ' αὐτοῦ μίαν
γραμμὴν (ἀκτίνα) μέχρι τῆς περιφερείας τῆς πό-
λεως, τὸ μήκος τῆς γραμμῆς ταύτης θὰ ἦναι ἴσον
μὲ 15 μίλια, ἅπασιν δ' ἡ πόλις κατέχει ἑκτασὶν ἑ-
κτασὶν μὲ 700 περίπου τετατραγωνικὰ μίλια!

Ἐκ τῶν 4 ἑκατομμυρίων ψυχῶν, αἵτινες ἀπο-
τελοῦσι τοὺς κατοίκους του, αἱ 100 χιλιάδες εἶναι

ἀλλοδαποὶ ἐξ ἄλλων τῶν χωρῶν τῆς Ἑφηλίου. Ἐν
αὐτῇ κατοικοῦσι πλείστοι Ἰουδαῖοι παρ' ὅσοι
εἶναι εἰς ἄλλην τὴν Παλαιστίνην, περισσότεροι Ἡ-
πκοὶ παρ' ὅσοι εἶναι εἰς τὴν Ῥώμην, περισσότε-
ροι Ἴρλανδοὶ, παρ' ὅσοι εἶναι εἰς τὸ Δουβλίνον, τὴν
πρωτεύουσάν τῆς Ἴρλανδίας, περισσότεροι Σκῶτοι
παρ' ὅσοι κατοικοῦσιν εἰς τὸ Ἐδιμβούργον, τὴν
πρωτεύουσάν τῆς Σκωτίας.

Εἰς τὸν λιμένα τοῦ Λονδίνου εὐρίσκονται καθ'
ἑκάστην περὶ τὰ 1000 πλοῖα ἀραγμένα καὶ θ
χιλ. ναῦται, καθ' ἑκάστην δὲ προστίθενται εἰς τὸν
πληθυσμὸν του ἐκ γεννήσεων καὶ μεταναστεύσεων
ἐξ ἄλλων μερῶν 120 ἄτομα — ἦτοι 40 χιλ. κατ'
ἔτος.

Κατὰ μέσον ὄρον 28 μιλίων νέοι δρόμοι ἀνοί-
γονται καὶ 9000 οἰκίων κατασκευάζονται κατ'
ἔτος.

Κατ' ἔτος διανέμονται διὰ τοῦ ταχυδ. οφείλου
του περὶ τὰ 238 ἑκατομμύρια ἐπιστολῶν!

Πέριον ὑπάρχον ἐν αὐτῷ 420 εἰδικοί ἱεραπό-
στολοι, ἐκτὸς τῶν τακτικῶν ἱεροκλήρων, κατη-
χητῶν καὶ ἄλλων εὐσεβῶν ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν,
οἵτινες ἐργάζονται πρὸς ψυχικὴν ὠφέλειαν τῶν κα-
τωτέρων τάξεων τῆς κοινωνίας.

(Ἐκ τοῦ *Levant Herald*)

ΑΘΡΟΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΟΧΗ

Ἀγαπητάμου παιδία, ἔχω νὰ σᾶς διηγηθῶ μίαν
λυπηρὰν ἱστορίαν συνεχομένην μὲ τῆς ἐνώπιόν σας
εἰκόνα. Ὅθεν σᾶς παρκαλῶ νὰ ρῖψετε μίαν μα-
τιὰν ἐπ' αὐτῆς καὶ νὰ με ἀκούσετε.

Ἡ προκειμένη εἰκὼν παριστάνει τὸ ἔνδον ἐνδὸς
κελλίου εἰς μίαν τῶν φυλακῶν τῆς Ἀγγλίας ὁ ἰ-
στάμενος κύριος εἶναι εἰς τῶν περιφθήμεν ἡρωγ-
φων, ἔχων ἔμπροσθέν του πίνακα μὲ δύο πρόσωπα,
τὸ ἐν παιδίον, καὶ τὸ ἄλλο ἀνδρὸς, εἰς τὰ πλάγια
δ' αὐτοῦ κέθηται ἀνθρώπος ἔχων κεκαλυμμένον τὸ
πρόσωπον μὲ τὰς χεῖρας καὶ φέρων ἐπὶ τοῦ ἀριστε-
ροῦ βραχίονος τὸν ἀριθμὸν 26 τοῦ κελλίου του.

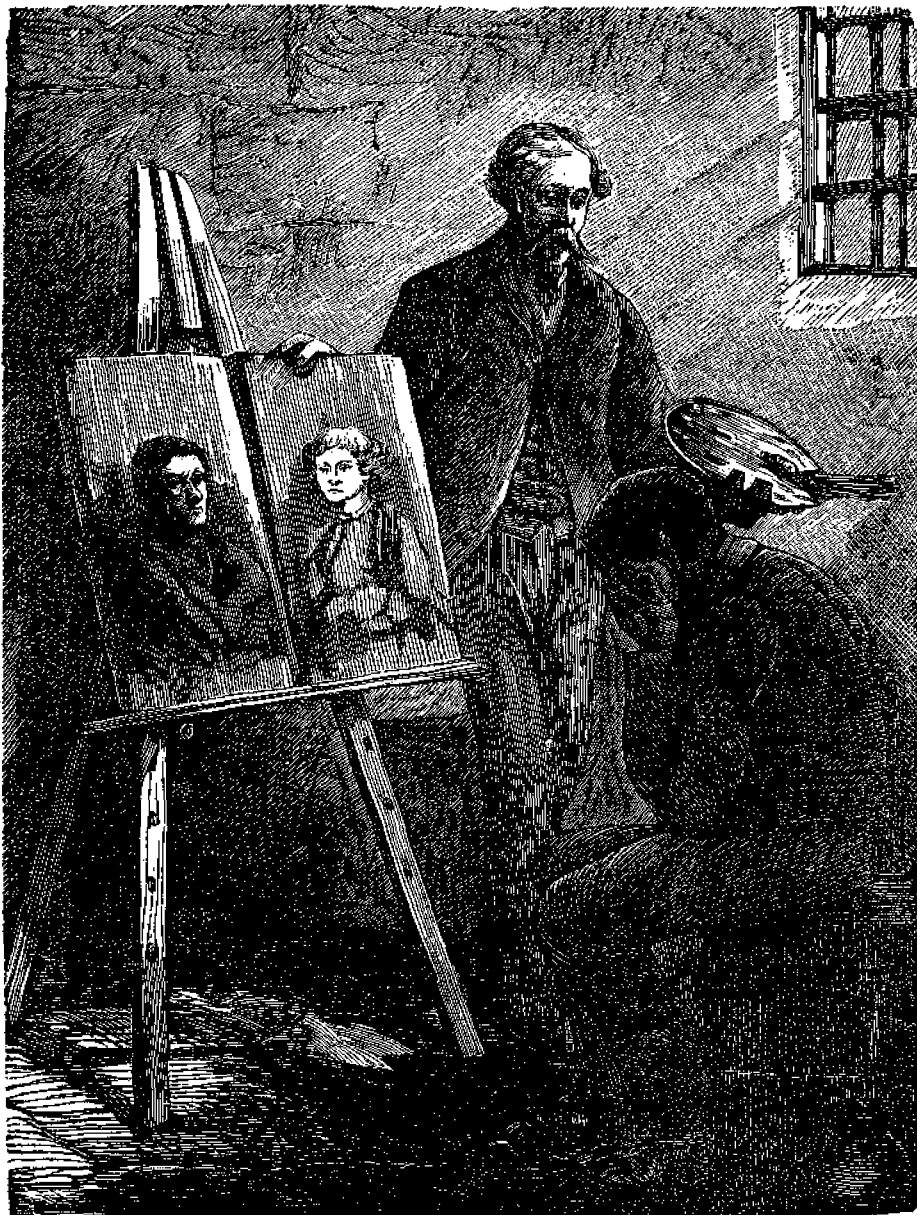
Θέλετε νὰ μάθητε τὴν ἱστορίαν τῶν προσώπων
τούτων; Ἴδου αὕτη. Ὁ ζωγράφος πρὸ τινῶν ἔτων
ἐπιθυμῶν νὰ ἀπεικονίσῃ τὴν ἀθωότητα, ἐκσεκ-
φθη διάφορα σχολεῖα καὶ εἰς ἐν ἐξ αὐτῶν παρε-
τήρησε παιδίον, τοῦ ὁποῖου ἡ φυσιογνωμία ἦτο ἀ-
ποτύπως τῆς ἀθωότητος τὴν ζωγραφίαν τοῦ
παιδίου ἐκείνου ἐπῆρε καὶ τὴν βλέπετε εἰς τὴν μορ-
φήν τοῦ ἐπὶ τοῦ πίνακος παιδίου.

Μετά τινα ἔτη ἐπισκεφθεὶς μίαν τῶν φυλακῶν
τοῦ Λονδίνου παρετήρησε τὸν ἐν τῇ εἰκόνι καθή-
μενον νέον, εἶδε δὲ ὅτι ἡ φυσιογνωμία του ἔφερε τὸν

τύπον τῆς ἰσοχῆς καὶ ἀπεφάσισεν ἄν τὸν ζωγράφον ἄφρον δὲ ἐτελείωσε τὸ ἔργον του, ἐντὸς τοῦ κελίου, ἤνοιξε τὴν θύκην του καὶ ἐβαλὼν τὴν εἰκόνα τῆς ἀθωότητος, ἔθεσεν αὐτὴν ἐπὶ τοῦ πίνακος ἀντικρὺ τῆς εἰκόνης τοῦ καταδίκου διὰ νὰ δεῖξῃ εἰς αὐτὸν τὴν διαφορὰν.

Ἄλλὰ καὶ τοῦ ζωγράφου ἡ συγκίνησις δὲν ἦτο μικρὰ ὅταν ἤκουσεν ἐκ τοῦ στόματος αὐτοῦ τὴν ἱστορίαν τῆς ζωῆς του καὶ εἶδε τὴν τρομερὰν μεταβολὴν.

Ἀγαπητοὶ μου φίλοι προσέχετε πῶς ζῆτε ἐν ᾧ εἰσθε παιδιά — διότι χιλιάδες παιδιῶν προέτοι-

Ἡ ἀθωότης καὶ ἡ ἐροχή.

Ἄλλ' ὁ ταλαίπωρος νέος μόλις ἔρριψε τὸ βλέμμα του ἐπὶ τῆς μορφῆς τοῦ παιδίου καὶ ἀνεγνώρισεν τὸν ἑαυτὸν του εἰς τὴν μικρὰν ἐκείνην ἡλικίαν, καλύψας δὲ τὸ πρόσωπον μὲ τὰς χεῖράς του ἀνελέθη εἰς δάκρυα καὶ ὀλοθυμούς!

μάζονται διὰ καταισχόνην καὶ θάνατον εἰς αὐτὴν τὴν τρομερὰν καὶ ἀθώαν ἡλικίαν. Ὡς τὸ μόνον δὲ προφυλακτικὸν μέτρον κατὰ τοιοῦτου τρομεροῦ τέλους, εἶναι τὸ Εὐαγγέλιον, καὶ τοῦτο σὰς συνιστᾷ ἐγχαρδίας.

Ο ΧΡΙΣΤΟΣ ΚΑΙ Η ΣΑΜΑΡΕΙΤΙΣ

Όλοι βεβαίως οί μικροί μου αναγνώσται ήκουσαν πολλάκις εϊς τήν εκκλησίαν αναγινωσκόμενον τὸ Εὐαγγέλιον, τὸ ὁποῖον περιέχει τήν διήγησιν τῆς συνομιλίας τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ μετὴν Σαμαρείτιδα πλησίον τοῦ φρέατος Ἰακώβ, καὶ δὲν

ριστάνεται ὅτι ἐπορεύετο εἰς τὴν Γαλιλαίαν καὶ περὶ τὴν μεσημβρίαν ἐβῆσεν ἔξωθεν τῆς πόλεως Σιχάρ, κουρασμένος καὶ διψασμένος. Ἰσως δὲ καὶ πεινασμένος, διότι λέγεται, ὅτι οἱ μαθηταὶ τοῦ εἶχον ὑπάγει εἰς τὴν πόλιν διὰ νὰ ἀγοράσωσι τροφάς; καὶ ἐκάθισε παρὰ τὸ φρέαρ τοῦ Ἰακώβ.

Ὁ Κύριος καὶ ἡ Σαμαρείτις.

ἀμφιβάλλω ὅτι τοῖς ἤρσειν. Ἄλλ' ἄραγε ἐσυλλογίσθησαν ποτε τί μᾶς διδάσκει ἡ ἱστορία ἐκείνη;

Όσοι ἀπὸ σᾶς δὲν ἐσκέφθητε περὶ τούτου, τὰ ἐπόμενα ἐλπίζω, ὅτι θὰ εὐρετε εὐχάριστα καὶ διδακτικά.

Εἰς τὴν ἱστορίαν ταύτην ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς πα-

μετ' ἑλίγον δὲ ἦλθε γυνὴ τις ἐκ τῆς πόλεως, διὰ νὰ ἀντλήσῃ ὕδωρ· ἡ γυνὴ αὕτη ἦτο Σαμαρείτις, καὶ ἐπειδὴ μεταξὺ τῶν Σαμαρειτῶν καὶ τῶν Ἰουδαίων ὑπῆρχε τόσος μῖτος, ὥστε οὐδεμίαν σχέσιν εἶχον πρὸς ἀλλήλους, ἡ γυνὴ ἐξιπάσθη, ὅταν ὁ Ἰησοῦς, ὅστις ἦτο Ἰουδαῖος, τῇ ἐζήτησεν ὕδωρ

νά πῆρ, καὶ τὴν ἀπορίαν τῆς ταύτης ἐξέφρασαν εἰς αὐτόν.

Ἐ τοῦτου λαθῶν ἀφορμὴν ὁ Κύριος Ἰησοῦς Χριστὸς ἤρχισε κατὰ μικρὸν ἀπὸ τοῦ ὕδατος· νὰ δὴ γῆ τὸν νοῦν τῆς εἰς αὐτεξέτασιν, συναίσθησιν τῶν ἀμαρτωλῶν τῆς, μετάνοιαν καὶ πίστιν εἰς αὐτόν, ὡς τὴν ἐπαγγελθέντα Μεσίαν. Τόσον τελεία δὲ καὶ γνησία ἦτο ἡ εἰς Χριστὸν ἐπιστροφή τῆς, ὥστε ἀπὸ τὴν χαρὰν τῆς ἔδραμαν εἰς τὴν πόλιν καὶ ἔκραζεν εἰς τοὺς συμπολίτας τῆς, «Ἐλθετε, ἴδετε ἄθρονον, ὅστις μοι εἶπε πάντα ὅσα ἔπραξα· μήπως εἶναι ὁ Μεσίας;»

Ἐκ τῆς ἱστορίας ταύτης μαθαίνομεν. 1) Τὴν πρὸς τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ ἀφοσίωσιν του—ἦλθε νὰ ζητήσῃ καὶ νὰ σώσῃ τὸ χαλεπὸν καὶ διὰ τοῦτο χάριν τοῦτου ἔφερε κατὰ μέρος καὶ φηγητὸν καὶ ποτὸν, καὶ ὕπνον καὶ ἀνάπαυσιν. 2) Τὴν μεγάλην του ἀγάπην πρὸς τοὺς ἀμαρτωλοὺς· ὅπου εὗρισκε, ὅπου ἔβλεπε κανένα, ἐπεθύμει καὶ ἐζήτηε νὰ τὸν ὠφελήτῃ. 3) Τὴν μεγάλην του συγκατάβασιν· κατῆρχετο μέχρι τῶν κατωτάτων στρωμάτων τῆς κοινωνίας· ἐπλησίαζε καὶ συνανεστρέφετο με τοὺς χειροῖτους τῶν ἀμαρτωλῶν. 4) Τὸν φιλόστοργον τρόπον καὶ τὰ κατάλληλα μέσα, διὰ τῶν ὁποίων ἐζήτηε νὰ φέρῃ τοὺς ἀμαρτωλοὺς εἰς μετάνοιαν. 5) Τὴν ὁποίαν ἠτιθάνετο χαρὰν διὰ τὴν ἐπιστροφήν αὐτῶν, χαρὰν, ἡ ὁποία τὸν ἔκαμνε νὰ λησμονῇ καὶ αὐτὴν τὴν πέναν καὶ δίψαν του.

Ἀγαπητά μου παιδιά, ὁ Κύριος Ἰησοῦς Χριστὸς εἶναι ὁ αὐτὸς συμπαθὴς καὶ εὐσπλαγχνος Σωτὴρ τῶρα πρὸς ἄλους τοὺς ἀμαρτωλοὺς. Καὶ τῶρα, ὡς τότε προσφέρει τὸ ζῶν ὕδωρ, τὸ Πνεῦμά του τὸ Ἅγιον, εἰς τοὺς διψῶντας δι' αὐτό. Καὶ τῶρα προσκαλεῖ πάντας λέγων, ἔλθετε πρὸς με πάντες· φάγετε, πίστε, χορτάθητε, ἀνεύ ἀργυρίου καὶ ἀνεύ τιμῆς. Καὶ τῶρα διὰ τοῦ πνεύματός του, τῆς Ἀγίας Γραφῆς καὶ τῆς θείας του Προνοίας ὀδηγεῖ καθ' ἑκάστην ἄλουν ἡμᾶς εἰς μετάνοιαν. Ἀγαπᾷ τοὺς πάντας καὶ θέλει νὰ σωθῶσιν οἱ πάντες, «ὁ δὲ τὸν δὲν ἤθεε νὰ κρίνῃ τὸν κόσμον, ἀλλὰ διὰ νὰ σωθῇ ὁ κόσμος δι' αὐτοῦ.» Ἰδίως ὁμοῦς ἀγαπᾷ τὰ μικρὰ παιδιά καὶ τὰ προσκαλεῖ νὰ ἔρχωνται πρὸς αὐτόν διὰ νὰ τὰ εὐλογῇ.

Λοιπὸν τέκνα μου ἀγαπήτε καὶ ὑπακούετε αὐτόν καὶ θὰ ἦσθε ἀσφαλῆ καὶ εἰς τὸν παρόντα κόσμον καὶ εἰς τὸν μέλλοντα.

Ο ΑΔΕΛΦΟΣ ΚΑΙ Η ΑΔΕΛΦΗ.

(συνέχεια ἴδε προηγούμενον φύλλον)

Ἡ Ἰσαβέλλα, οὐδὲν γνωρίζουσα περὶ τῆς μεταλλοδοξίας καὶ τοῦ διωγμοῦ, ἄτινα ἐπεκράτουν

εἰς τὴν Σεβίλλην, μετὰ χρεῶς ἐδέχθη τὴν ὑπὸ τοῦ ἀδελφοῦ τῆς γενομένην πρότασιν τοῦ νὰ ἐπιστρέψῃ μετ' αὐτοῦ, ἀφοῦ μάλιστα αἱ τελευταῖαι παραγγέλαι τῶν γονέων τῆς ἦσαν σύμφωνοι πρὸς τοῦτο.

Ἀπεφασίσθη λοιπὸν ὁ Ἐμμανουὴλ νὰ λάβῃ μεθ' αὐτοῦ τὴν ἀδελφὴν του, ἡ δὲ Ἰσαβέλλα νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸ ταπεινὸν ἐκαίνο χωρίον διὰ τὰς ἀνωτάτας συναστροφάς τῆς· πολυτελοῦς Ἰσπανικῆς κοινωνίας. Νέος κόσμος ἤδη ἠνοιχθῆ ἐνώπιον τῶν ὀφθαλμῶν τῆς Ἰσαβέλλας, περὶ τοῦ ὁποίου οὐδὲ κἀν εἶχεν ὀνειρευθῆ ποτε. Ὁ Ἐμμανουὴλ ἐπιθύμει νὰ εἰσγάγῃ αὐτὴν ἀμέσως εἰς ἄλλας τὰς διασκεδάσεις τῆς ἐποχῆς; ἐκείνη ὁμοῦς ὁσάκις τοιοῦτόν τι τῇ προετίμετο, ἔτριπτε βλέμμα λυπηρὸν ἐπὶ τῶν πενθίμων αὐτῆς φορεμάτων καὶ παρεκάλει αὐτόν νὰ μὴ βιάζῃ αὐτὴν νὰ λάβῃ μετ' οὗς εἰς πράγματα, διὰ τὰ ὁποῖα οὐδεμίαν εἶχε διαθέσειν. «Ἄλλ' ἔχεις ἀνάγκην διασκεδάσεως καὶ ἀλλαγῆς θέας;»— ἔλεγεν ὁ Ἐμμανουὴλ, — «καὶ πρέπει νὰ εὐρῆς φίλας, μετὰ τὰς ὁποίας νὰ ἐξέρχεται.»

«Ἀκόμη, Ἐμμανουὴλ,» — ἀπεκρίνετο ἡ Ἰσαβέλλα, — «εἶμαι πολὺ εὐτυχὴς καθὼς εἶμαι ἄγαπῶ νὰ κἀθημαι εἰς τὸν κήπον ὑποκάτω τῶν δένδρων μετὰ τὴν ἐργασίαν μου; νὰ βλέπω τοὺς διαβάτας, καὶ νὰ συλλογίζωμαι πόσον διαφορετικὸς εἶναι ὁ βίος οὗτος τοῦ προτέρου μου.»

— «Ἄλλὰ μένεις μόνη πάρα πολὺ.»

— «Ἡ Θηρέα εἶναι καλὴ συντροφικὴ, ἀδελφέ μου· μοι διηγείται ἑλα ὅσα συμβαίνουν εἰς τὸν ἔξω κόσμον· μοι λέγει μύθους τῆς Ἰσπανίας, καθὼς ἡ Λουίζα μοι ἔλεγε τοὺς μύθους τῆς Ἑλβετίας, καὶ προχθὲς με κατέπεισε νὰ ὑπάγω νὰ ἴδω τὸν ὠραῖον ναὸν τῆς Μητροπόλεως.»

«Θὰ εὖ συνοδεύσω ἐγὼ ὁ ἴδιος καμμίαν ἑορτὴν καὶ θὰ σοὶ δείξω πολλὰ ὠραῖα καὶ περιεργὰ πράγματα; ὡς λ.χ. τὸν ἀρχιεπίσκοπον μετὰ τὴν συνοδείαν τοῦ ἔξω ἱερῶν καὶ διακόνων, πορευόμενον πρὸς τὴν Ἁγίαν Τράπεζαν, καὶ τὰ πλήθη, τὰ ὁποῖα ἔρχονται νὰ προσκυνήσωσι· θὰ ἀκούσῃς δὲ καὶ τὴν ὠραῖαν μουσικὴν ἀρμονίαν τοῦ μεγάλου ἐκείνου ὀργάνου καὶ τῶν ψαλτῶν. Διὰ τὴν σείεις τὴν κεφαλὴν σου; δὲν σοὶ ἀρέσκουν τὰ τοιαῦτα;»

«Ὁ, Ἐμμανουὴλ, θλίβομαι πολὺ ὅταν βλέπω πῶς οἱ ἄνθρωποι λατρεύουν τὸν Θεὸν ἐδῶ! Εἰς τὴν Ἑλβετίαν ἡ θεία λατρεία εἶναι πολὺ διάφορος τῆς ἐδῶ γενομένης. Πόσον ἐλυπήθην μεταβάτα προχθὲς εἰς τὴν μητρόπολιν καὶ ἰδοῦσα τὴν Θηρέαν πεσοῦσαν ἔμπροσθεν μικροῦ τινοῦ μαρμαρίνου ἀγάλματος καὶ ἀνοίγουσαν ὄλην τῆς τὴν καρδίαν εἰς αὐτό! καὶ . . .»

— «Σιωπῇ, Ἰσαβέλλα, — εἶπε σοβαρῶς ὁ Ἐμ-

μανουήλ,» δὲν δύνασαι νὰ ὀμιλῆς τοιοῦτοτρόπως ἐδῶ, οὐδὲ εἰς ἐμέ. Βέβαια, σοὶ φαίνεται παράξενον καὶ νέον κατ' ἀρχάς, ἀλλὰ μετ' ὀλίγον πιθανόν καὶ σὺ νὰ προσεῦχῃσαι κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον καὶ ἐπίσης θερμῶς ὅσον καὶ ἡ Θηρεσα. »

«Ποτὲ, Ἐμμανουήλ, ποτὲ!» — ἀπεκρίθη σταθερῶς ἡ Ἰσαβέλλα, ἐνῶ τὰ δάκρυα ἐπλήρωσαν τοὺς ὀφθαλμούς της.

«Ἐδῶκα τὴν ὑπόσχεσίν μου εἰς ἀμφοτέρους τοὺς ἀγαπητοὺς γονεῖς μας πρὶν ἀποθάνωσι, ποτὲ νὰ μὴ ἐγκαταλείψω τὴν ἀπλὴν πίστιν καὶ πνευματικὴν λατρείαν τοῦ Εὐγγελίου.» ἔτι δὲ καὶ εἰς τὸν ἱερέα μας πρὶν ἀναχωρήσω, πάντοτε νὰ ἔχω ὡς ὀδηγόν μου τὴν Ἁγίαν Γραφήν, καὶ ποτὲ ἐκουσίως νὰ μὴ παραβῶ τὰ παραγγέλματά της. «ὦ, Ἐμμανουήλ, εἰς οὐδὲν μέρος ἡ Ἁγία Γραφή μᾶς λέγει νὰ προσευχώμεθα εἰς ἄλλον πλὴν τοῦ ἐπουρανίου ἡμῶν Πατρός.»

Ὁ Ἐμμανουήλ ἔστρεψε τὸ πρόσωπον καὶ διεσκέλισε δις ἢ τρίς τὴν μαρμαρινὴν αὐλὴν, ἐνῶ ἡ Ἰσαβέλλα ἐκάλυψε τὸ πρόσωπον ἐντὸς τῶν χειρῶν της, λυπηθεῖσα μὲν, διότι εἶχε δυσχερεστήσει τὸν ἀδελφόν της, ἀλλ' αἰσθανομένη ὅτι εἶχε λαλήσει τὴν ἀλήθειαν. Ὁ Θεὸς τοῦ Ἐμμανουήλ δὲν διήρκεσεν ἐπὶ πολὺ, διότι ἠγάπα τὴν ἀδελφὴν του περισσότερο ἢ ὥστε νὰ προξενήσῃ λύπην εἰς αὐτὴν ἐπλησίασε λοιπὸν καὶ τῆς εἶπε — «Δὲν εἶσαι εὐτυχὴς ἐδῶ; Δὲν ἔκαμα καλὰ νὰ σὲ λάβω μαζὺ μου;»

«Ὁχι, ἀδελφέ μου, εἶμαι πολὺ εὐτυχὴς, διότι σὲ ἔχω πάντοτε πλησίον μου, καὶ διότι τὸ πᾶν εἶναι τόσον ὠραῖον καὶ νέον, ἀλλὰ...»

«Ἀλλὰ τί; ἠρώτησεν ὁ Ἐμμανουήλ.»

«Ἀλλ' ἐνίοτε μοὶ φαίνεται ὅτι θὰ ἤμην πρόθυμος νὰ ἐγκαταλείψω ὅλα ταῦτα, εἰάν μόνον ἤδυναμην νὰ ἠμιλήσω μὲ τὸν ἱερέα μας εἰς τὴν Ἑλβετίαν, καὶ νὰ ἐκκλησιασθῶ εἰς τὴν μικρὰν μας ἐκκλησίαν ἐκεῖ. Μὴ ὀργίζεσαι, ἀδελφέ μου, εἰάν αἰσθάνωμαι καὶ ὀμιλῶ οὕτω πῶς, διότι οὐδένα ἔχω ἐδῶ νὰ μοὶ ὀμιλῇ περὶ τῶν πραγμάτων, εἰς τὰ ὅποια περισσότερο ἐνδιαφέρομαι.»

«Ἡμεῖς λέγομεν πάντα εἰς τὸν πνευματικὸν μας, καὶ τοιοῦτοτρόπως τὸ βῆρος πίπτει ἀπὸ τῶν καρδιῶν μας, καὶ ἔχομεν εἰρήνην,» ἀπεκρίθη ὁ Ἐμμανουήλ, τότε δὲ φοβούμενος μήπως ἀκούσῃ ἐναντιωματικὴν τινα ἀπάντησιν, ἐφίλησεν αὐτὴν καὶ ἐξῆλθε. (Ἐκολουθεῖ).

ΠΕΡΙΕΡΓΟΣ ΔΙΑΘΗΚΗ

Περίεργός τις διαθήκη ἠ-οίχθη κατ' αὐτὰς ἐν Βερολίῳ περιέχουσα ἠθικὸν μάθημα ἄξιον νὰ γινῆ γνωστὸν καθ' ὅλον τὸν κόσμον.

Πτωχὸς τις ἀπέθανε πρὸ τινος, πρὸς θαυμασμὸν δὲ πάντων εὐρέθη; ὅτι εἶχεν ἀφήσει 34 χιλιάδας πρῶσικὰ τάλληρα, ἧτοι 430 περίπου χιλιάδας φράγκων. Τούτων τὰς μὲν 30 χιλ. εἶχεν εἰς σάκκον, καλῶς ἐσφραγισμένον; καὶ διέταττε νὰ δοθῶσιν εἰς τὴν γενέθλιον αὐτοῦ κωμόπολιν ἐν Βαυαρίῳ, χίλια δὲ εἰς φίλον τινά; μὲ τὸν ὅποιον εἶχεν ἔλθει εἰς ἔριδας πρὸ τοῦ θανάτου του, τὰς δὲ λοιπὰς 3 χιλιάδας εἰς τοὺς τρεῖς ἀδελφοὺς του.

Ἐν τῇ διαθήκῃ ὠρίζετο βρῆτως οὐδεὶς τῶν τριῶν τούτων νὰ ἀκολουθήσῃ τὸ λείψανόν του εἰς τὸν τάφον, ὃ δὲ παρακούσας νὰ χάνῃ τὰ χίλια τάλληρα, τὰ ὅποια τῷ ἀνῆκον.

Τὸν θρον τοῦτον τῆς διαθήκης ἐξεπλήρωσαν οἱ τρεῖς ἀδελφοὶ του, μὴ συνοδεύσαντες τὸ λείψανόν του εἰς τὸν τάφον· ἀλλ' ὁ φίλος, μὲ τὸν ὅποιον εἶχε μαλώσει, ἐπροτίμησε νὰ χάσῃ τὰ χίλια τάλληρα καὶ συνώδευσε τὸν νεκρὸν μέχρι τοῦ τάφου.

Μετὰ τὴν ταφὴν ὁ σάκκος, ὅστις ἦτο ἐσφραγισμένος καὶ ἔπρεπε νὰ σαλῇ εἰς τὴν κωμόπολιν τῆς γεννήσεως του, ἠνοιχθῆ καὶ ἐντὸς αὐτοῦ εὐρέθη ἄλλη διαθήκη φέρουσα ἡμερομηνίαν νεωτέραν τῆς πρώτης, εἰς ἣν ὁ διαθέτης τῶν 30 χιλ. ταλλήρων διέταττε νὰ δοθῶσιν αὐταὶ ὡς καὶ τὰ μερδιά ἐκείνων, οἵτινες δὲν ἤθελον συνοδεύσει τὸ λείψανον του εἰς τὸν τάφον, εἰς τὸν συνοδεύσαντα; ἢ τοὺς συνοδεύσαντας αὐτό, εἰάν ἦσαν περισσότεροι τοῦ ἐνός.

Οὕτως ὁ φίλος, ὅστις ἐπροτίμησε νὰ χάσῃ τὰ χίλια τάλληρα, καὶ συνώδευσε τὸν νεκρὸν τοῦ φίλου του μέχρι τοῦ τάφου, ἐκληρονόμησεν ὅλην τὴν περιουσίαν τοῦ πτωχοῦ ἐκείνου ἀνθρώπου!

Ὅποιον διδασκτικὸν μάθημα μᾶς παρέχει ἡ παράδοξος αὕτη διαθήκη!

ΠΟΙΚΙΛΙΑ

— Ἐν μίῃ τῶν κωμῶν τῆς Μασσακίου τῆς ἐκ τῶν πόρων τῶν σκύλων εἰσπραττόμενα χρησιμεύουν πρὸς ἀγορὰν βιβλίων διὰ τὴν δημοσίαν βιβλιοθήκην. Εὐχόμεθα τὸ τοιοῦτον νὰ γινῆ καὶ ἐν Ἀθήναις ὅπου ἀπάρχουσι τόσῃ σκύλοι, ὅσοι σχεδὸν καὶ ἐν Κωνσταντινουπόλει.

— Περὶ τὰ δύο διασκευαζόμενα στρίδια πωλοῦνται κατ' ἔτος εἰς μόνον τὴν πόλιν τῆς Νέας Ἰέρικης· τὰ δὲ στρίδια ἐκείνα εἶναι τριπλάσια περίπου τῶν Ἑυρωπαϊκῶν! 50 δὲ ἐκατομμύρια τάλληρα ἐξοδεύονται πρὸς ἀγορὰν αὐτῶν!

— Εἰς τὰς ἠνωμένας πολιτείας τῆς Ἀμερικῆς δημοσιεύονται κατ' ἔτος περὶ τὰς ἐννέα χιλιάδας ἐφημερίδων! ἧτοι περισσότεραι παρ' ὅσαι δημοσιεύονται εἰς ὅλας τὰς ἄλλας χώρας τῆς γῆς!

— Εἰς τὸ στέμμα τῆς Βασιλείας Βικτωρίας ὀπάρχουσι 1363 ἀδάμαντες μπριλλιάντα, 1254 ἀδάμαντες ῥόδοχοι καὶ 147 κρύσταλλοι, ἐν μέγα ρουβίνων, 17 σμαραγδοί, 11 σμαραγδοί 4 μικρὰ ρουβίνια, καὶ 227 μαργαρίται!

— Γυναίκα ἐκεῖνος ἠρωσίμας. Κατὰ τὸ 1838 οὐγέθη ἐν Λιμεγγῇ τῆς Γαλλίας πυρκαϊά, ἧτις ἀπείρρωσε τὸ

εκεῖ παρναγωγέτον τῶν παπικῶν καλογραιῶν. Καί αἱ μὲν καλογραφαὶ καὶ αἱ μαθήτρια ἔσπουσαν εὐθύς νὰ ἐξέλθωσιν ἀριθμηθεῖσαι ἕμως, ἀφοῦ ἐξῆλθον, εὖρον ὅτι ἔλιπεν ἐν μικρῶν κοράσιον πανταεὶς τὴν ἡλικίαν.

Τὸ δωμάτιον, εἰς ὃ ἐκοιμάτο, διότι ἡ πυρκαϊὰ συγγένη τὴν νύκτα, ἦτο εἰς τὸ ἄλλο κῆρον τοῦ κτιρίου, ὅπερ ἦδη ἐλόκληρον περιεβάλετο ὑπὸ τῶν φλογῶν, καὶ οὐδεὶς ἐτόλμα νὰ ρεφικινδυνεύσῃ τὴν ἰδίαν αὐτοῦ ζωὴν ἵνα σώσῃ τὴν ζωὴν ἐκείνου.

Ἀφῆς ἕμως μία ἐκ τῶν μεγαλειτέρων νεανίδων ἐξελεύσασα τῆς χορείας τῶν λοιπῶν, «Ἐγὼ, —εἶπε θὰ προσπαθῶ νὰ τὸ σώσω,» καὶ εὐθύς εἰσπηδήσας διὰ τῆς κατεμένης θύρας καὶ ἔχθη ἐκ τῆς ὄψεως τοῦ ἐκπεπληγμένου πλήθους!

Μετ' ὀλίγον δὲ ἐφάνη φέρουσα εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς τὸ ἡμικομακμενον κοράσιον, καὶ κατέθεσεν αὐτὸ μεταξὺ τῶν συμμαθητριῶν τῆς ἐν τῷ μίση τῶν ἐνθουσιωδῶν χειροκρατημάτων τοῦ λαοῦ.

Ὁ βασιλεὺς Δουδοβίκος Φίλιππος μαθὼν τὸ περιστατικὸν ἐπέμφεν εἰς τὴν νεάνίδα τὸ χρυσοῦν παράσημον τοῦ Λεγάδου τῆς τιμῆς, λοχαγὸς δὲ τις, ὅστις ἐγένετο μάρτυς αὐτέπτης τοῦ ἠρωτισμοῦ τῆς, ἔλαβεν αὐτὴν ὡς σύζυγον αὐτοῦ.

Ὁ λοχαγὸς ἐκεῖνος εἶναι ἤδη πρόεδρος τῆς Γαλλικῆς Δημοκρατίας, ἡ δὲ ἠρωὶς ἐκεῖνη εἶναι ἡ κυρία Μακμαῶν!

— Τὸ λογικὸν εἶναι ἡ δόξα τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως ὅστις δὲ διοικεῖται ὑπὸ τοῦ λογικοῦ αὐτοῦ καὶ οὐχὶ ὑπὸ τῶν παθῶν του, εἶναι ἰσχυρότερα πρὸς τοὺς θεούς. (Κλαυδιανός.)

— Ἡ φωνὴ τοῦ λογικοῦ πρέπει νὰ ὑπακούηται περισσώτερον, ἢ οἰαδήποτε βροχὴ τῆς φύσεως ἡμῶν πᾶσα δὲ κλίσις ὀφείλει ἐπὶ τέλος νὰ ὑπακούηται εἰς τὸ λογικόν.

(Ἄδδισων.)

— Ὁ μὴ θέλων νὰ μεταχειρίζεται τὸ λογικὸν αὐτοῦ εἶναι φανατικὸς ὁ μὴ δυνάμενος νὰ μεταχειρισθῇ αὐτὸ εἶναι μωρὸς καὶ ὁ μὴ τολμῶν νὰ τὸ μεταχειρισθῇ εἶναι δοῦλος. (Βύρων.)

— Κατὰ τὸν νόμον τῶν Αἰγυπτίων ἀφοῦ καταδικάζετο τις τ ρ ι ε δι' ἄργίαν, ἐκπύρτετο ἄτμιος. Ὁ Ἀράκων ἐτιμῶρει τὴν ἄργίαν, διὰ θανάτου. Ὁ δὲ Σόλων ὑπερέσσε τὸν Ἄρειον Πάγον νὰ ἐξετάζῃ περὶ τοῦ τρόπου, διότι οὐ ἕκαστος ἐκέρδιζε τὰ πρὸς τὸ ζῆν, καὶ νὰ τιμωρῇ τοὺς ἄργους. Τοιοῦτος νόμος πρέπει νὰ εἰσαχθῇ καὶ ἐν Ἀθῆναις ὅπου ὑπάρχουν ἄπειροι ἄργοι.

(Ἐκ τοῦ Ἀστέρου τῆς Ἀνατολῆς)

ΑΙΝΙΓΜΑ

Ἄσφ συλλαβαὶ μὲ γράμματα πέντε μ' ἀποτελοῦσι.
Διδάσκαλοι καὶ μαθητὰ ὄνομα μὲ καλοῦσιν.
Ὄνομα, ὅπερ ἔμποιοι εἰς τοὺς ἀνθρώπους τέρμον,
Ἄρκει ἐνίοτε αὐτοὺς νὰ προσεγγίσω μόνον
Πολλάκις δὲ καὶ θάνατον ἄμεσως ἐπιφέρω,
Ἄλλὰ καὶ ὄσους μὲ ἀμελοῦν στὸν τάφον πάντα φέρω.
Διακόσια ἑβδομηκοντα τὰ δύο μου μετρεῖσι,
Κεὶ τ' ἄλλα δὲ τὰ τρία μου διακόσια ἀριθμοῦσι.
Τὴν καρφαλὴν μου ἀπηνῶς ἂν θέλῃς ν' ἀφαιρέσῃς,
Χωρὶς τὸν τόνον μου ἄλλου ποσῶς νὰ μεταθέσῃς,
Θὰ μὲ ἰδῆς μεταβληθῆν εἰς χρήσιμόν τι ζῶν.
Ναί, φίλε, χρῆσιμότερο, ἀλλὰ ὀκνὸν κί' ἀθῶν.

A. A.

Ἀδύς τοῦ ἐν τῷ προηγουμένῳ φύλλῳ αἰνίγματος

Ἄρκις—Ἄρκις—ῤις—Ἔς.

ΓΡΟΓΡΑΦΙΚΑΙ ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ

- 1. Ποία ἦτο ἡ σπουδαιότατη ἐποχὴ τῆς ζωῆς τοῦ Ἰακώβ;
- 2. Ποία τρία μεγάλα ζητήματα ἐκέρυξεν ὁ Παῦλος ἐπὶ τοῦ Ἀρείου Πάγου;
- 3. Ποῦ ἔγραψε τὴν Ἀποκάλυψιν τοῦ ὁ Ἅγιος Ἰωάννης;

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΕΙΣ

Ἐπειδὴ ἰγένοντο παράπονα ἕνεκα τῆς μὴ δημοσιεύσεως τῶν ὀνομάτων ἄλλων ἐκείνων, ὅσοι ἔβουον τὰ αἰνίγματα, ἐνῶ εἴχομεν προκηρύξει εἰς ταῦτο ἦτο ἀδύνατον, ἕνεκα τῆς πληθούσε αὐτῶν καὶ εἰς 10—12 μόνον θὰ ἐδημοσιεύοντο, ἐπειδὴ καὶ μετὰ τοῦτο πολλοὶ παρεπονούντο, διὰ τοῦτο ἀπαφασίσαμεν νὰ μὴ δημοσιεύωμεν οὐδενὸς τὸ ὄνομα, ἕως οὗ οἱ μικροὶ συνδρομητὰί μας, τοὺς ὁποίους δὲν θέλομεν νὰ πικράνωμεν, σιτήρωσιν εἰς τὴν διὰ κλήρου δημοσίευσιν τῶν ὀνομάτων.

—Οἱ λύσαντες τὰς λερογραφικὰς ἐρωτήσεις ἦσαν δύο, ὁ ἐκ Βάλου Μιχαλάκης Στ. Μιχαηλίδης καὶ ὁ ἐκ Σύρου Δημήτριος Παπαδόπουλος· καὶ εἰς μὲν τὸν πρῶτον ἰδῆθη ὡς βραβεῖον Ζαλακῶσα ἅπαντα, εἰς δὲ τὸν δεύτερον ἔπαινος ἀφοῦ κατὰ τὰ προκηρυχθέντα δὲν δυνάμεθα νὰ τῷ προσερίρωμεν βραβεῖον, διότι ὑπερβαίνει τὸ 15 ἔτος τῆς ἡλικίας του. Ἐλπίζομεν ὅμως, ὅτι ἡ ἐκ τῆς ἀναδιφύσεως τῆς Γραφῆς ὀφέλιμα θὰ ἦναι ἀρκετὴ ἱκανοποίησις τῶν κόπων του.

— Ἐδημοσιεύθη ἐν ἰδιαιτέρῳ φυλλαδίῳ μὲ 11 εἰκόνας τὸ ὄραϊον διήγημα «τῆς Κυρᾶ Καλλῆς,» καὶ δύναιται νὰ σταλῇ ταχυδρομικῶς εἰς τὸν ἀποστέλλοντα μίαν δραχμὴν εἰς τὴν διεύθυνσιν τῆς ἐφημερίδος τῶν Παίδων.

— Ἐπίσης ἐξεδόθη καὶ ἕτερον ὄραϊον καὶ διδακτικὸν διήγημα, ὅθ Χρῆστος καὶ τὸ παλιὸν του ὄργανον,» ὅπερ, πωλεῖται παρὰ τῇ διεύθυνσιν τῆς «Ἐφημερίδος τῶν Παίδων» ἐν ἑδρῇ Ἐρμού ἀριθ. 79 ἀπὲι δραχμῆς.

— Εἶναι περιττὸν νὰ γάνουν τὰ ταχυδρομικὰ οἱ γράσοντες νὰ τοὺς πέμψωμεν τὸ φύλλον. Πικρὰ πείρα μᾶς ἔδειξαν, ὅτι εἶναι καλλίτερον διὰ τε τοὺς συνδρομητὰς καὶ τοὺς συντάκτας νὰ μὴ στέλλωμεν εἰς οὐδέναν τὸ φύλλον ἄνευ προπληρωμῆς· λοιπὸν ἔς ἐσοκλείῃ ὁ βεβλόμενος νὰ γείνη συνδρομητὴς 1,20 εἰς γραμματίσμον καὶ ἔς τὰ πᾶσι ταχυδρομικῶς εἰς τὴν διεύθυνσιν τῆς «Ἐφ. τῶν Παίδων» καὶ ἀφελόμενος θὰ λαμβάνῃ τὸ φύλλον.

— Συναστῶμεν εἰς τοὺς γονεῖς τῶν μικρῶν ἡμῶν συνδρομητῶν τὸν Ἀστέρα τῆς Ἀνατολῆς, ἐφημερίδα ἑβδομαδιαίαν, εἰδικῶς δι' οἰκογενεῖας συντασσομένην, περιέχουσαν ὕλην ποικίλην, εὐχάριστον καὶ διδακτικὴν, ἡ ἐτησίαν συνδρομὴ τῆς ὁποίας εἶναι εὐτελεστάτη, 6 δραχμῆς μόνον. Πρὸς εὐκολίαν δὲ τῶν ἐπιθυμούντων νὰ ἐξτάσσωσιν οἱ ἴδιοι τὸ ποῖον αὐτῆς εἰδοποιούμεθα, ὅτι δεχόμεθα συνδρομὰς καὶ διὰ τριμηνίαν. Λάβετε καὶ ἀναγνώσατε αὐτὴν καὶ θὰ τὴν εὐρετε ἀξίαν καὶ ὀφελίμου εἰς ἕλα τὰ μέλη τῆς οἰκογενείας σας. Εἶναι ἡ μόνη τοῦ εἶδους τούτου διὰ οἰκογενείας καὶ ἐκτὸς τῆς Ἀμφαλείας τῆς Σμύρνης ἡ πρῶτον ἐπιδομένη τῶν ἄλλων ἐφημερίδων, τῶν δημοσιευομένων εἰς τὴν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν.